

## **SUNDAY TIMES v. ZDRUŽENO KRALJESTVO**

*(Eur. Court H.R., 26. 4. 1979, Series A no. 30)*

[...] 47. Sodišče opozarja, da beseda „zakon“ v izrazu „določen z zakonom“ ne vsebuje samo pisano pravo, temveč tudi nepisano pravo. V skladu s tem Sodišče ne daje pomena dejstvu, da je razžalitev sodišča [contempt of court] stvaritev občega prava [common law] in ne zakonodaje. Bilo bi jasno v nasprotju z namenom piscev osnutka Konvencije, če bi se šlo na stališče, da omejitev, ki jo nalaga obče pravo, ni „določena z zakonom“, samo na podlagi, da ni izrečena v zakonodaji, to bi odvzelo državi občega prava, ki je stranka te Konvencije, zaščito iz 2. odst. 10. člena in udarilo v same temelje pravnega sistema te države.

Vlagatelj dejansko ne zatrjuje, da izraz „določen z zakonom“ zahteva zakonodajo v vsakem primeru, njihova trditev je, da je zakonodaja zahtevana le, če so kot v tem primeru, pravila občega prava tako nedoločena, da ne zadovoljijo tistega, za kar vlagatelj trdi, da je pojem, vsebovan v tem izrazu, namreč načelo pravne varnosti.

48. Izraz „prescribed by law“ se pojavi v 2. odstavku 9., 10. in 11. člena Konvencije, enakovreden izraz v francoskem besedilu je v vsakem primeru „prévues par la loi“. Toda, kadar se isti francoski izraz pojavi v 2. odstavku 8. člena Konvencije, v 1. členu 1. Protokola in v 2. členu 4. Protokola, se posamično prevaja v angleškem besedilu kot „in accordance with law“, „provided for by law“ in „in accordance with law“. Tako soočeni z verzijami pogodbe s pravno močjo, ki so enako avtentične, vendar ne točno iste, jih mora Sodišče interpretirati v taki smeri, da jih čimbolj možno spravi, kot je najbolj primerno, da se uresniči cilj in doseže namen pogodbe (glej sodbo Wemhoff, 27. junij 1968, Series A no. 7, str. 23, § 8, in 4. odstavek 33. člena Dunajske konvencije o pravu pogodb s 23. maja 1969).

49. Po mnenju Sodišča sta sledeči dve od zahtev, ki izhajajo iz izraza „določen z zakonom“. Prvič, zakon mora biti ustrezno dostopen, državljan mora imeti napotek, ki je ustrezen v okoliščinah pravnih pravil, ki se uporabljajo za konkretni primer. Drugič, norma se ne more šteti za „zakon“, razen, če je formulirana z zadostno določenostjo, ki omogoči državljanu, da ureja svoje delovanje; mora biti sposoben, - če je potrebno, z ustreznim nasvetom - da vnaprej vidi, do stopnje, kjer je to glede na okoliščine razumno, posledice, ki mu jih lahko določeno delovanje naprti. Te posledice ne morejo nujno biti predvidljive z absolutno gotovostjo, izkušnje kažejo, da je to nedosegljivo. Ponovno, čeprav je gotovost zelo zaželenja, lahko pripelje s seboj pretirano togost in zakon mora biti sposoben, da gre v korak s spreminjajočimi okoliščinami. Tako so mnogi zakoni neizbežno formulirani v izrazih, ki so v večjem ali manjšem obsegu nedoločeni, in čigar interpretacija in uporaba sta praktični vprašanji.

[...]